

מסורת הש"ס

(א) ענין מוספות מנחת
 מ: ד"ה מלתא, (ג) [שבת
 ק"ג, סוכה ד"ז: א] [פסחים
 פ"ד, ע"ג פרשי"א סוכה ד].
 ע"ג פרשי"א יבמות מ: מ:
 ע"ג פרשי"א, (ד) [ג"ל דבה
 וכו'א נמוס' דהכא ד"ה
 תמילתו], (ה) [ג"ל לרבה],
 (ו) [פסחים ע"ו. מנחת
 ע"ג: א], (ז) [פסחים פג:
 ע"ג מוס' ד"ה ולא. ובלא
 בתו"א, ח] [ג"ל הקרבנות,
 ע"ג: א], (ט) [פסחים י"ג, ג"ל
 כשרין ואמר פסולין].

תורה אור השלם

1. צו את בני ישראל
 ואמרת אליהם את קרבני
 לחמי לזבחי ריח ניחא
 תשמרו להקריב לי
 במועדו: במדבר כח ב'
 קב"ע:

גליון הש"ס

במרא אמר ליה אבי
 רבא לדידך קשיא. ענין
 זה עירובין דף מט ע"ג
 פסחים דף ק"ג ע"ג ב"ב דף
 קב"ע:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג אמר
 כי ואל גרסין עולת שבת
 דלי גרסין ליה:

מוסף רש"י

דחלבי שבת. של תמיד
 של יום הכיפורים, קרבין
 ביה"כ. שאל שמואל
 שבת (סוכה ד"ד). דלא
 חישי למוקדו. למה
 שאל טוהן ומולא מפין,
 כלומר לביעורו (ביבמות ב').
 למה שאל טוהן, אף חטין
 אם פסולה (פסחים ד').
 טוהן ומולא קוטרין ואיני
 חושש, כלומר מרבה דברים
 (סוכה ד"ד).
 משמע לא יעבור זמן
 ואפילו כי טוהן אפילו
 הוא שבת (פסחים ד"ו).

תוס' ישנים

אבל מהאי גיסא. דפתח לא ואלע"ג דלד מערבי הוא: הכי גרסין
 אומר היה ר"מ איברי עולה שניסוחו נו'. ולא גרסין עולה
 (א) חול דלי גרסי' ליה מאי תנינא דקא פריך ליה הא אתא לאשמעינן
 שבת ואם תאמר הכי פריך ליה בכל יום תנין ואפילו בשבת דהא דר
 פריך ליה תו אפילו בשבת פירכא
 אחריתי: מאי קמ"ל דקאמר עושה
 הוה מערכה בחול תנינא בכל יום
 ליה סס ד' מערכות וחדא מנייהו
 לאיברים שנימותרו: [פסולין.
 הנך דאם עליו לא ירדו: שמשלה
 בן האור. דמהיכא שעתא נעשו
 לחמו של מוצח: תנינא היום חמש.
 והכי יו"כ בשבת וקמי' דאיברי
 תמיד של ערב יו"כ עושה ליה
 מערכה ביה"כ: כלל יום. הוה ארבע
 מערכות תנין אפילו שבת במשמע:
 ופליגא דרב הונא. דלרב קפרא
 ואלרבה דלומר בכל יום דמנמינן
 דווקא הוא ופאי' בשבת דרב הונא
 קבר כלל יום לרב משבת: מחילתו
 דוחה. תמיד של שבת נשחט בשבת
 וקרב בשבת: סופו אינו דוחה. תמיד
 של ערב שבת אינו אצרו נקטרין
 משמשחן אלא מעל מבעוד יום:
 הכי גרסין גופא אמר רב הונא
 נו': מאי אינו דוחה. אינו דוחה
 את הטומאה הקטר חלבים ואימורין
 אלא זריקת למו בללד. לינשא
 אחריתא מחילתו הקטר חלבים סופו
 איברים שנימותרו מבעוד ויה
 שמתמיה והלשון נראה צעייני:
 טומאה

טרף בקלפי פרק רביעי יומא

מו.

עין משפט גר מצוה

מו א ב מ"י פ"א מ"ג
 תמידן הלכה י:

רבינו חננאל

א"ר אלעזר משום בר
 קפרא, ואמר היה רבי מאיר
 איברי עולות שנתותרו
 נושה להן מערכה בנייהו
 עצמן ושורפן ואפילו
 בשבת. מאי קמ"ל תנינא
 כו'. אמר רבינא לא
 בערכה אלא לפסולין כו'
 ודברים פשוטין הן, ובא
 רב אחא ואמר אצטרין.
 סד"א הא דתנין היום
 חמש מערכות אחת מהן
 לר' מאיר לאבירין ופדרין
 שלא נתחלו מבערב היכא
 דחל יום הכיפורים להיות
 אחז השבת, דחילי שבת
 קריבין ביום הכיפורים.
 אבל באמצע שבת אם חל
 יום הכיפורים אימא לא
 א"ר מאיר עתה מערכה
 לאיברים ופדרין, קמ"ל ר'
 אלעזר אפילו בשבת, ובא
 רבא ואמר זה השעט אין
 צורך להיאמר דהא בכל
 יום תנין בין בשבת בין
 בחול הדין אחד, ואמרין
 כי האברין של עולות
 הנותרין מן החול עושה
 להן מערכה בפני עצמן
 ושורפן ואפילו בשבת,
 פליגא עליה הא דרב
 הונא דאמר תמיד תחילתו
 דוחה סופו אינו דוחה
 ואילו האברים שנתותרו
 סופו הן, מאי סופו אינו
 דוחה. רב חסדא אמר אינו
 דוחה טומאה אבל שבת
 דוחה. רבה אמר סופו אינו
 דוחה שבת אבל טומאה
 דוחה, ואשכחן ליהוה
 והא במעודו כתוב ביה
 בתמיד, מאי שנא טומאה
 מאי שנא שבת א' דחי
 הא דחי הא. ופריך רבה
 לדידי הא דכתיב במועדו
 (במס' א' קשיא, אנא
 מקישנא סופו לתחלתו,

אבל דהאי גיסא ודהאי גיסא אימא לא צריבא. נהי דמסקי
 הכא דלפי דהאי גיסא ודהאי גיסא כשר הני מילי דיעבד
 אכל לכתחילה צעינן כנגד הפתח דמשמע צווחים ריש פרק קדשי
 קדשים (דף נ"ג). וא"ת מאי איצטרין קרא לומר דלא מעבד אי
 שקיל ליה שלא כנגד הפתח מהיכא
 מימי עיכובא והלא לא שנה עליו
 הכמוז לעבד ואי מדכתיב חוקה
 לרבי יהודה דלמר (לקמן דף ט.) לא
 קאי חוקה אלא לדברים שנעשים
 בצנדי לכן בפנים למה לי קרא וי"ל
 כיון דהוי לורך פנים כפנים דמי מידי
 דהוה אקטורת שפניה קודם שמיטת
 הפך דלא עשה ולא כלום אפי' לר'
 יהודה לורך פנים כפנים דמי:
אבל לא משלה בהן האור לא.

לאו דווקא פסולין הוה הדין
 אפי' כשרין או לא משלה בהן האור
 לא דקאמר (עולת שבת בשבתו ולא
 עולת חול בשבת ומקשים והאמר
 צפ"ק דשבת (דף ב.) כלל מושבותים
 למישרי איברים ופדרים הוא דלמח
 ועל כרחן היינו איברים ופדרים
 דחול דאי של שבת משלה שבת
 בשבתו נפקא ומיך הרב רבי יצחק
 פור"ט וז"ל דלמישרי איברים ופדרים
 היינו של שבת דלי מעולת שבת
 בשבתו היכא מיירי שמיטה חריקה
 ולא נהירא לר"י דל"כ היכי גמרין
 מיניה צפרק אלו קשרים (שם דף
 קד.) דחלבי שבת קריבין צי"ט או
 ציה"כ ולי קרא שמיטה חריקה
 איירי אטו קרבן שבת נשחט צי"ט
 וציה"כ אלא על כרחן אהקטרת
 תמיד דשבת דרשינן גופיה מקרא
 דדרשינן צפרק אלו דברים (פסחים
 דף טו.) עולת שבת על עולת התמיד
 מכלל דתמיד דחי שבת ומסתמא כלל

קרבנותיו קאמר ומיתורא דבשבתו דרשינן חלבי שבת קריבין צי"ט או ציה"כ למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה אלא נראה לרבינא
 ולר"י דהא דלמר ולא עולת חול בשבת היינו כלל משלה בהן האור ואלע"ג דלד מערבי הוא: הכי גרסין אומר היה ר"מ איברי עולה שניסוחו נו'. ולא גרסין עולה
 (א) חול דלי גרסי' ליה מאי תנינא דקא פריך ליה הא אתא לאשמעינן שבת ואם תאמר הכי פריך ליה בכל יום תנין ואפילו בשבת דהא דר פריך ליה תו אפילו בשבת פירכא
 אחריתי: מאי קמ"ל דקאמר עושה הוה מערכה בחול תנינא בכל יום ליה סס ד' מערכות וחדא מנייהו לאיברים שנימותרו: [פסולין.
 הנך דאם עליו לא ירדו: שמשלה בן האור. דמהיכא שעתא נעשו לחמו של מוצח: תנינא היום חמש. והכי יו"כ בשבת וקמי' דאיברי תמיד של ערב יו"כ עושה ליה מערכה ביה"כ: כלל יום. הוה ארבע מערכות תנין אפילו שבת במשמע:
 ופליגא דרב הונא. דלרב קפרא ואלרבה דלומר בכל יום דמנמינן דווקא הוא ופאי' בשבת דרב הונא קבר כלל יום לרב משבת: מחילתו דוחה. תמיד של שבת נשחט בשבת וקרב בשבת: סופו אינו דוחה. תמיד של ערב שבת אינו אצרו נקטרין משמשחן אלא מעל מבעוד יום:
 הכי גרסין גופא אמר רב הונא נו': מאי אינו דוחה. אינו דוחה את הטומאה הקטר חלבים ואימורין אלא זריקת למו בללד. לינשא אחריתא מחילתו הקטר חלבים סופו איברים שנימותרו מבעוד ויה שמתמיה והלשון נראה צעייני:
 טומאה

תוס' ישנים (המשך)
 בשם רבנן ומחילתו הקטרת
 איברי, סופו איברים
 שנימותרו. וקשה לר"ש
 דמקאמר לקמן בשמך
 מחילתו דעיקר כפרי דחי,
 והכי קרי כפרי פתח להקטר
 איברים (אלא) [אלא] אין כפרי
 אלא דם. ואין נראה לרבינא
 קושא, ולי קרי ליה שפיר
 עיקר כפרי מן שוא מקטיר
 גוף הקרבן ועיקרו, והכי נמי
 אשכחן לעיל סוף פירק טו, וכו'
 [ג] בני מניין להשעט וימות
 שמיטין ביה, ואימא איצטרין
 סד"א ולי ללא עבודה
 דמעבכא כפריה היא לא מעבי
 כהונה, קמ"ל דנשיא כהונה,
 משמע אכל הפשט וימות
 [ד]מעבכא כפריה דחלבי צעי
 כהונה, ואפילו לפי אחר שפיר'
 לעיל שאין משא זריח, מ"מ
 כיון שהקטרה היא עיקר גוף
 הקרבן דחיה גם טומאה קרי
 ליה שפיר מעבכא כפריה. אבל
 רש"י פירש מפני עצמו מחילתו
 כיון שהקטרה חריקה על תמיד
 השבת, סופו מן איברים
 שנימותרו מעבד שבת דתמיד
 של שבת (לא) קאמר, דהא אין
 שום אומלת מולק דשפיעא
 דדחי בלחמיה צללו דברים
 [פסחים ב, ג] שיהי הקטר חלבים ואיברים כשרין כל הלילה [אין וממיתין להם עד שמתחנן גבי פסח שחל להיות בשבת, ועוד [מלא]
 קאמר שבת מחילתו לאו דמי מידי שבת כו', אלא בשל ע"ג עיירי. אבל קשה לרבינא דקאמר סופו ללאו עיקר כפריה הוא לא דחי טומאה,
 והא מן צפרק כילד זולין [שם עו, ב] חמשה דברים כלין בטומאה ואין נאלצין בטומאה, אלמא אפילו הקטרה דוחה וטומאה, ומינא נמי
 לעיל צפ"ק דיומא [אין, א] היה הקרבן מנחת פרים אילים וצווחים ועומת צדו כו' אמר לו הו פיקח ושמך, ועוד קשה כי לפיפוח כש"י
 לא היה השמא סופו דלענין טומאה צימותורו כמו לענין שבת. אבל אלו להקשות את אלו הקרבנות דוחה וטומאה היו חוק ירוק הסת לר' יהושע
 דלמר אם אין צפרק אין טד, דלמיני לומר דנעמח חלב קודם וריקה או דוחה וטומאה (לפי) הקרבנות, אבל נעמח אחר וריקה שנגמרו
 עבודות מהם או לא ידמה וטומאה, וכפי' רבותיו של רש"י הוא עיקר. במדבר' אפילו בשבת. מיתה לרבינא ופירק אלו דברים
 [שם סו, ב] אם פיקח ליה ופירקו צללו זולין [שם עו, ב] ה' דברים כלין זולין שאין שבת בטומאה פיקח ליה במדבר' ופירק אלו דברים
 קשה דתמיד דוחה מפני הים או דחל כרעטו ציבור נפקא לן בממעידי. אבל שאר קרבנות ציבור נפקא לן בממעידי. במדבר' ופירק אלו דברים. אלא
 ממשמעוה דרש' כי אלא מעולת שבת בשבתו נפקא לן צפרק אלו דברים [שם] דתמיד דחי שבת ופסק וליפין מג"ש מועדו מועדו,
 ושאר קרבנות ציבור יליפין בממעידי.

אם בכל מושבותים למישרי אברים ופדרים שנימותרו מבערב, אלמא עולת חול בשבת שרי. ועל פי קושא דשבת מירך ה"ר יוסף דקרא
 דספיק דשבת דכלל מושבותים לא אתא אלא למישרי איברים ופדרים של תמיד שבת עומה, דל"ר כיון שכולם להמיתם עד הלילה של
 מולא שבת שאל תרו שבת עומה. ואין נראה דקשה משמעוה דהכא דרפריש, ועוד דפשט עולת שבת בשבתו משמע שכולין להקטיר
 כל איברי תמיד שבת ולא קריבין אחריתא, ואפילו רבה ורב הקהל דפליגי לקמן בשמעתין היינו דוקא לענין מערכה בפני עולת אבל
 דמיתא שבת במערכה גדולה לא אשכחן דפליגי. ואמר רבינו יעקב וכן פירש ריב"א דלא קשה מידי, דהכא והיא דסוף פ"ק דשבת
 מיירי לענין איברים ופדרים משמלה ביום האור מערב שבת דנעשו לחמו של מוצח בלחמיה הבה במשלה ביום האור, ואפילו לנשוא
 דמפליג בין כשרים בין פסולין לענין משלה ביום האור, היינו לענין מערכה בפני עולת אבל לא לענין דמיתא שבת. וא"ת האי דקאמר
 כסמך במועדו ופירקו שבת [מלא] לא מיירי קרא דבמושבתיים. י"ל דמתחא לא שמעינן עיקר דמיתא תמיד אלא מג"ש דבמועדו
 מבעוד יליפין ליה אפילו לר' דברים [אין, א], וממושבותים שמעינן דכיון משמלה ביום האור נעשו לחמו של מוצח מבעוד עומה.
 ואפילו בשבת דבמי' מקאמר ואפילו בשבת משמלה ביום דמי עילוי נהיה. תרינא. ואפילו דתנין כשרין ולא פליגי מ"מ כיון
 דאשכחן [פסולין] אין משלה ביום האור סוף כשרין, ומפני כן חילוק בין חול לשבת. ואפילו רבי חונא ב"ר אבין דרבי
 דמפרש דוחה את הטומאה ולא את האור ודמפרש דוחה את השבת לא פליגא. ודחילו ודחה, פ"ר רש"י